

állatkínzás ellen kiadott rendeletet vagy szabályrendeletet megszegi". Ha most a megfelelő helyhatósági szabályrendeleteket keressük, — ilyeneket nem fogunk találni községeink 1 % -ánál sem.

Ime reáakadtunk azon eszközökre és tényezőkre, melyeket helyhatósági életünk az állatvédelem szolgálatába bocsáthatna.

Miután azonban minden gyakorlati ember tudja azt, mily nehéz dolog községeinkben ilyen eszközöket gyakorlatilag megteremteni, — mi azon indítványt tesszük meg, fogalmazzon meg az állatvédő-egyesület egy rövid községi szabályrendeleti javaslatot s bocsássa azt megfelelő számú példányokban a vármegyei törvényhatóságok útján községeink rendelkezésére.

A.-Maróth, 1893.

Dr. Kiss Mihály,
főszolgabíró.

A kocsihúzó eb panasza.

Minden csontom fáj nekem most,
Megvert engem a gazdám,
Mert a kocsit már nem bírtam
Huzni elég szaporán.

Nehéz volt az; mindenféle
Lommal rakták azt tele;
Alig győztem, de a gazdám
Nem törődött ám velem;

Hanem szidott és botjával
Folytonosan rám csapott,
S haza jövén, nekem enni
Egy falatot sem adott.

»Lusta dög, majd megtanítlak!
Igy kiálta énreám.
Fájt nekem, hogy lustasággal
Vádolt engem a gazdám.

Vigasztalóm nekem csakis
Az én gazdám jó fia,
Beh szépen tud velem banni
Az a kedves Palika!

Nyájas hozzám, megezírogat,
Hust ad nekem s kenyeret;
Meg is áldja Isten érte
E jószívű gyermekemet.

Thewrewk Arpád,
tanár.

Néhány szó az állatok érdekében.

Irta: *Bubicsné Ipolyi Gizella.*

Az állatkínzás nem öltene oly nagy mérvet, ha az iskolákban az állatoknak nemcsak külalakjával, hanem azok szellemi sajátságaival is tüzetesen foglalkoznának. A tanuló csakhamar arra a tudatra jönne, hogy a természetben az állat is tagja azon láncznak, melynek végkapasát mi képezzük. Mert míg az állatban a gyermek csak az ösztönt sejt, megvetésében kínzásra méltónak találja. Az állatkínzás pedig lassacsán kihúti a gyermek lelkében a nemesebb hajlamokat, s azok helyébe a bűnök magvai kerülnek.

Meg kellene velük értetni, hogy az állat is érez, eszmél, álmodik, ő is képes különböző hangokkal kifejezni érzelmeit;

tetteiket náluk is a vérmérséklet irányozza; ők is birnak akarral.

De persze mindezen tulajdonok nagyon tökéletlenek, ha az emberével párhuzamba vonjuk; mindazonáltal a szülői és gyermeki szeretet, a hála és önfeláldozás, valamint az ipar szorgalom és kitartásban méltán példaképül szolgálhatnak.

Igy tehát nem hibázott az, ki azt mondta, hogy valamint az ember az Istennek, úgy az állat az embernek hasonlóképe.

Az embernek lelke halhatatlan, az állaté, mely párának neveztetik, mulandó.

Nemzetek műveltségére lehet következtetni abból, hogy mily fokon áll náluk az állatvédelem.

A spanyol nemzet iránt mindaddig irtózáttal lesz eltelve a humánus ember, míg a bikaviadalokban gyönyörét leli.

Athenben egy ifjút, ki lovának szemét kivágta, elítéltek, mert — ugymondának — az veszélyes lenne embertársaira is.

Olvastam egyszer egy csikósról, kit a reá kent gyanu miatt elfogtak s midőn lovától elválnia kellett, azt megcsókolta.

A bíró mindjárt ugy nyilatkozott: „A suhanez nem lehet bűnös.” És csakugyan kísült reá, hogy ártatlan.

„Büszke megvetéssel nézi le némelyik az oktalan állatot, — ily szól Eöri Andor egy művében — pedig sokkal közelebb állnak egymáshoz, mint az ember az Istenséghez. Útjük, verjük, kínozzuk őket, s ha mi sujtatunk felülről, feledjük tetteinket, s rakonezátlanabbul viseljük magunkat, mint az állat.

E sok igazságot rejtő sorok egy tanulságos esetet juttatnak eszembe, mely évekkel ezelőtt egy ismerősömmel történt.

X. Y. földbirtokos, ki nagyon durván bánt oly állattal, melyből hasznot nem lesett, egy szép napon vadászni indult kutyájával.

Kertjén keresztül haladva, egy macska, mely a vadászebtől megijedt, gyors iramodással egy fán termett.

A kutya a fa alá rohant s nagy ingerültségében sikoltva csaholt föl a macska felé, mely domboru háttal, felborzadt szőrrel, félelmében meglapulva ült egy ágon. H. úr hivta, csalogatta a kutyát, végre ütlegelni kezdte, de ez nem akart távozni a fa alól s egész testében reszketve a vágtyól nézte a macskát.

X úr végre megsokalta a várakozást s a gyöngé fát hatalmasan megrázta, ugy, hogy a macska szédülve lepottyant, s lekapva válláról a fegyvert, melyről dühében elfelejtkezett, hogy töltve van, annak nyelvél akkorát ütött a szegény macskára, hogy annak dereka ketté törött. Amde a fegyver elsült s X. úr jobb karja megsebesült.

A sérült kart amputálni kellett.

A testi kínoknál még borzasztóbb volt a fiatal és földi javakkal bőven megáldott embernek az a gondolat, hogy őt,

a csonka kezüt, hogy fogják szánni ezentúl azok, kik eddig csak irigyelték.

Kétségbeesésében átkokat szórt a Gondviselés ellen, s nem jutott eszébe, hogy az a Gondviselés igazságosan sujtotta őt, a gögös embert, elvéve tőle azt a jobbkezet, melylyel oly kevés jót, de annál több állatkinzást vitt véghez.

E példa — melyhez hasonló számtalan van az életben, — mutatja, hogy valamint minden bűneinkért, úgy a jogtalan állatkinzásért is, előbb vagy utóbb, de lakolnunk kell azon Gondviseléstől, mely az állatok fölött is őrködik.

Aphorismák.

A becsületes ember az állatokkal is becsületesen bánik. Mert a ki a reá bizott állatot megcsalja ételben-italban, munkában, pihenésben, s többet dolgoztat vele és kevesebb pihenést enged, mint a mennyit szabad és kell, — az nem lehet kifogástalan becsületes ember.

B. Büttner Lina.

*

Önző ember az, a ki ha előtte az állatot kínozzák, csak elfordul, hogy ne lássa, — mert az neki rosszul esik. Az ilyen nem az állatot, de saját magát sajnálja és védi meg egy kellemetlen látványtól.

B. Büttner Lina.

*

A közigazgatás anyaga az élet. Ki az életben valamit gyakorlatilag meg akar valósítani, az nem nélkülözheti a közigazgatás támogatását. Az állatvédelem céljai sem valósíthatók meg a közigazgatás támogatása nélkül.

Dr. Kiss Mihály.

*

Ha az ember legnemesebb s legönzetlenebb tulajdonágát erélyesen akarjuk kifejezni, azt mondjuk rá: hűség, mint az eb!

Wohl Janka.

*

Humanizmus alatt rendesen emberszeretetet értünk, pedig ezen szó sokkal többet ölel fel magában, azt mondja ugyanis: szeress minden élő lényt, légy könyörületes az állatokkal és előszeretettel a növények iránt. Barbarizmust követ el, ki embert bánt vagy állatot kínoz, és vandalizmust, ki másnak tulajdonát: házat, sövényét rontja.

Dr. Szalkay Gyula.